

— 4 —
rändajate villetsat luggu, ütteldeš: „Kristus on ennast müsle uñenäus ilmutanud, kus ta mulle läksu andis välja minna, kõigest Ilmast ristirahwast pühha aua priuse eest sõitta kutsuma.“ Papst fulis wagga mehhe palvet, aksas asja piikkemalt läbbi mõtlema ja wöttis warmalt nõuufs, Ohto polist ristirahwast kirriko orjusses Omniko pole likuma toimetada. Tema läkkitas Petri Italia maalt läbbi Prantsuse male, kus pühha sõa-süttitaja ühhest linnast teisi minnes rahwale sedda läksu piddi kulumama, mis ta Kristuse käest olli sanud; nõnda piddi rahwa meel selle vasto ette walmistatud sama, mis Ulban isse neile iljemine tahtis fulutada. — Kuulsa pühha aua rändaja nime fitus jooskis kui tuul tema eel, ja kõigis paigus, kuhu ta tuli, piddas rahwas tedda juimalikuks kässokandjaks. Juba Peetri eñese väljaspidine fujjo piddi fulutut sõna külvi rahwa süddametes finnitama. Otsego lukrooni lahjaks läinud, nälja, jäño ja pissa vina fandmise läbbi, jallad paljad, pealaggi warjuta, narrakad ilbud sebha fakteks, sõis wö asjmel niude ümber ja riisti lõdud Lunnastaja fujjo käes, töötas ta eesli seljas sõites ühkest paigast teise. Agga tema jutluse jõe laened ja süggawast fulmuaukutest välja paistew silmade tullesläik tungis kui nool kuuljatest läbbi; tema tulline usso-öppetuse armastus ja walli ello kombe fundis iggameest immekõ pannes temale anu andma. Peter teggi jutlust kirrikutes, ristitedel ja maanteel, ja tema wöitlik juttustamise kombe teggi kõikide

meled ellavaks. Pühha sõa vasto walmistades, otsisid veel alli juustega wanad raugad endised roostetanud sõariistat välja, ja lapsed püüdsid igapääw käerammu toetada, et jõuaksid odda kanda. Papst Urban näggi röemuga kihhisewat rahwa likumist, mis tema Kallewi-poea mõtte arivamise tõeks piddi tegema. Paasto kuul 1095 andis ta läksu, et kõik waimolikud ja ilmlikud wallitsejad Piatsentsi linna kofko piddid tullema; seal kogus nopalju waimoliku ja muid issandaid kofko, et üksnes wöimalik olli laggedal taewa al nõuu piddamist ette wötta. Papsti tulline jutlus ristirahwa foggeduse asjust süttitas kõikide meled ellavaks. Mõningad töötasid jubba siin wande sõnaga uskmata rahwa vasto söödima minna. — Sealt töötas nüüd papst Prantsuse male. Ka siin kutsuti, Talve kuul 1095, suut usk rahwast Clermonti linna kofko, kuhu ka warmas Apostel Peter olli tulnud. Suur linna liggidal lagge olli piiskoppitega, würschtega, issandatega ja rahwaga ülleültsa kattetud, ja kui paapsti jutluse volamine lahti peasis, mis pühha sõameestele surremata orjuse õnne ja iggawest palka taewas, pattude andeks andmis ja allaastust Jumala kohto ees, tullewää sõnaga fulutas, seal ei jänud ükski silm eñam kuiwaks eggat ükski valge kulinaks; tuhhat ealed küssendasid ühkest suust: „Jumal tahhab sedba! Jumal tahhab sedba!“ — Kui paapst jutluse löppetanud, seal astusid kaks ülemad piiskoppi, Ademar ja Willem, teiste ulgast välja,